

иде срещу него жена; на рж-
цетъ ѝ спи младенецъ. И чува
бедниятъ съячъ чудни слова:

— Помози Богъ, човѣче!
Щомъ посѣшъ, веднага иди
въ село за сѣрпъ, скоро ще
бжде жетва. Богъ чу молбата
ти и ще се роди жито за
почуда . . .

Казала това жената и от-
минала. А тя била сама св.
Богородица съ младенеца
Христосъ.

Погледналъ следъ нея ста-
рецьтъ, почудилъ се и пакъ
се заловилъ за работа. Свър-
шилъ той сѣидбата и тръг-
налъ за дома си. Върви и си
мисли: защо не, ставали сж
по земята много чудеса . . . Ще
взема сѣрпа отъ стрѣхата и
веднага ще се върна на ни-
вата! Не бѣха обикновенни
думитѣ на чужденката, не
бѣха обикновенни . . .

*

Взелъ сѣрпа старецьтъ и
се върналъ на нивата. Чудо
на чудесата! Жълтѣе се предъ
очитѣ му златна пшеница;
вѣтрець повѣва и люлѣе пъл-
ни класове, а слънцето залива
съ топли лъчи нивицата. За-

ловилъ се веднага за работа
беднякътъ:

— Слава Богу,—шепне той,
— сега ще имаме хлѣбъ. Сити
ще бждемъ . . .

И изведнажъ, вижда, че ти-
чатъ къмъ него евреи, всички
съ ножове и тояги въ ржце.

Ей, старче! мина ли отъ
тукъ преди малко жена млада
съ детенце? Кажи ни, не
скривай кжде е отишла!

Оставилъ сѣрпа старецьтъ,
погледналъ, помълчалъ и про-
говорилъ:

— Да, мина, Чини ми се,
бѣше около пладне; азъ още
досѣвахъ.

Изсмѣли се всички евреи
на думитѣ му:

— Ехъ, ти, глупакъ такъвъ!
На обѣдъ си сѣялъ още, а
сега вече жънешъ . . . Колко
дни сж изминали отъ тогава?!
Ти си се побъркалъ, старче!
Не е дума за онази жена . . .

Върнала се потерята и се
изгубила задъ житнитѣ кла-
сове.

А старецьтъ никога не
узналъ Кого билъ спасилъ въ
тоя свѣтълъ день отъ еврей-
ската потеря . . .

